

МАГИЯТА НА ЧИСТАТА ВОДА

Патриция Митковска

Прохладен есенен следобед. Небето е сиво и мътно, а облаците се бутат един о друг, надпреварвайки се за място на първия ред. Сънцето едва-едва успява да прокара ръце през тях, а достигналите до земята лъчи са суhi и студени. Морските вълни си играят с вятъра и бурно се бълскат в пристана, където се разхождат Бела и Меги.

- Само погледни колко е мръсно! Магията сякаш просто се е изпарила от тези брегове – възмущава се Бела.

- Ооо, стига си обръщала внимание на нещо толкова незначително! Тъкмо си помислих, че наистина съм привлякла вниманието ти, и ти пак се разсея – оплаква се Меги.

- Незначително ли?! Понякога се изненадвам от безкрайния ти непукизъм, Меги. Изобщо пука ли ти за природата? Знаеш ли какво може да се случи, ако Световният океан се замърси и цялата му флора и фауна умрат?

- Всъщност не ми пука за глупавата природа! Искам поне един път собствената ми сестра да помогне на мен, а не на природата!

„Може ли да е такъв egoист! А уж сме близнаки!“ – казва си Бела и се заглежда в мътните води.

○○○

За пореден път приближавам хората. Когато баща ми беше жив, постоянно ми повтаряше да стоя далеч от тях, защото може да завърша висящ на кукичка. Но татко отдавна умря, а и днес има прекалено много вълни за риболов. Минавам между кенчетата и бутилките, потънали на дъното, като с перка леко допирам земята под себе си и вдигам облачета тиня. От време на време прашинки попадат в хрилете ми и се закашлям, но обичам да съм около хората и няма начин да изтърва подобна възможност за разходка толкова близо до тях.

○○○

- Измисли сега как мога да си извиня отсъствията от миналата седмица – казва Меги и отваря пакет с чипс.

- Кога ще престанеш да ядеш тези гадости!

- Бела, пак ли започваш!

- Ами погледни само колко е мазен чипсът! Най-малкото, когато погледнеш съдържанието му, трябва да звучи като рецепта, а не като химична реакция! Четеш ли изобщо нещо друго освен „Чипс“?

- Не ми пука какво съдържа. Прочитам „Чипс“ и всичко останало е просто бла-бла-бла – завърта очи Меги и заравя ръка дълбоко в пакета си.

○○○

Супер! Има все някой, който се разхожда в това време. Дали да се приближа до повърхността? Не, не. Прекалено е опасно. Но пък оттук нищо няма да чуя. А и не ми се вярва тези двете да ми направят нещо. Не виждам да носят от онези пръчки с кукички или мрежи. Пък и тук е прекалено прашно. Добре, ще се преструша.

Изплувам и веднага усещам разликата. Прахът тук се е разпърснал и дишам почти спокойно. От време на време някоя вълна ме подхваща и ме издига високо, но после ме връща обратно в спокойните води.

○○○

Сънцето вече напълно се е скрило и облаците са станали дори още по-гъсти.

- Та, кои отсъствия по-точно каза, че искаш да извиниш? – пита Бела близнаката си.

- Тези от сряда, четвъртък и от петък последните два часа.
- И къде, ако мога да попитам, ходиш в това време, Меги?
- Какво те интересува пък теб?! Това си е моя работа къде ходя.
- Добре де, извинявай. Защо не помолиш лекарката от училище за бележка, сигурна съм, че ще ти даде. И моля те, спри да ядеш тази гадост! Тровиш се сама и със същия успех можеш да излееш шишенце с ацетон в гърлото си.
- Спри да ми правиш забележки и се постараи повече! Лекарката вече три седмици подред ми дава бележки. Този път номерът ми няма да мине.
- Как изобщо планираш да завършиш годината? Още не е и средата на първия срок, а ти вече имаш над петдесет отсъствия. Да не говорим за оценките ти, които напоследък не са по-високи от тройки.
- Затова имам теб, сестричке! Защото, в който и да е университет приемат теб, автоматично приемат и мен! Едно от предимствата на близначите – усмихва се нагло Меги и тика още една чипс в устата си.

○○○○

Почти чувам разговора им. Винаги съм искал да се науча да ги разбирам, но никога не съм прекарвал достатъчно време край тях, за да успея. Какво ли би било да бъда човек? Да имам крака, коса и клепачи. Да черпя кислород направо от въздуха и да го поглъщам през устата и носа си. Щях да обиколя всички суши, да се изкача на всички върхове, на всички планини, да полетя високо в небето с онези платнени чудесии, от които те висят на въжета. Нямаше вече да се страхувам от гларусите. Щях да съм безстрашен!

○○○○

Небето бе почерняло и в далечината проблясваха мълнии. Вятърът бе станал още по-силен и сега се бълскаше о момичетата, които пътно се бяха загърнали с шаловете си.

След последната забележка на Бела, Меги е ядосана и сега ѝ крещи.

- Ей, не се спря с този чипс! Добре, и без това го изядох! Ето, хвърлям го! – Меги смачква пакетчето и го мята в морето.

- Луда ли си!? – ядосва се и сестра ѝ и рязко се навежда надолу към черните води. – Имаш ли изобщо представа колко време ще се разгражда това?! Ами ако всички започнат да хвърлят отпадъците си в морето като теб? Природата ще се замърси дори повече отколкото сега! Животните ще си отидат от този свят! Не можеш ли просто дааа...

Бела опасно залита и вече само единият ѝ крак е стъпил на пристана, а другият пропада зад ръба.

- Бела! – Меги улавя ръката ѝ в последния момент и я издърпва обратно. Няколко секунди момичетата не могат да си поемат дъх, но когато се осъзнават, се прегръщат силно.

- Благодаря ти! Благодаря ти толкова много!
- Да не мислиш, че щях да те оставя да паднеш.
- Е, ако бях паднала, нямаше да се удавя. Мога да плувам.
- Да, но не и при тези вълни и определено не в тази мръсотия!
- Колко по-магическо и завладяващо щеше да изглежда морето, ако водата беше чиста – казва със замечтано изражение Бела и после тъжно свежда поглед.
- Да. А сега хайде да се прибираме, че след малко ще завали.

○○○○

Я, какво е това? Не го ли хвърли едното момиче? Вътре ми изглежда празно и мисля, че ще успея да вляза, но... Ох! Оплетох се! Не мога да се завъртя! Не мога да изляза! Не мога да дишам! Помощ! Помощ! По...мощ, по...